

Meie Mats

Nr. 35. (217)

Laupäeval, 18. oktoobril 1919.

Nr. 35. (217)

Maaliidu orientatsioon.

„Austatud madam Estonia, te olete libedal teel!... Aitukene koht, kus te tõsist armastust maitseta võite — on siin telkis.

Kosjasobitajad.

Sõjamehe romaan.

Horst Bodemer.

(Järg 23.)

„Tõesti, onu, nii see on!“

„Ja see on peaasi. Kõik muu tuleb iseenesest!“

Onu ehitas ka Maria südame juurde kindla silla. Ta suudles teda kohe sisse astudes mõlemale põsele ja ütles ausasti:

„Poiss oli wahetewahel eht wõrukael. Aga julgust on tal — seda on ta tõendanud! Ja tõsiselt armas oled sa temale. See on peaasi. Hoiatada teda kindlasti waos, Maria! Mina olen Uffeln, ja tunnen siis ka meie werd. Kui meie turjast kord mõistusega kinni kahmatakse, saab meist päris kena inimeselaps. Silmad lahti — usaldawalt tulewikku waadata — ja kui see pikk poiss kord midagi teeb, mis hea ei ole, lihtsalt minule kirjutada, siis tulen ma talle kallale kui kōuepilw! — Sinust saab homme ka Uffeln! Uffelnid oliwad oma abikaasa wastu ikka wiisakad, poiss ei pea erandiks olema, selle peale andku ta mulle nüüd käsi!“

Heller tegi seda kohe. Maria silmad särasiwad. Need oliwad sõnad, millest ta aru sai. Ja ta süda läks kergeks. Sest selle kokku-
saamise wastu oli tal ikka pisut hirmu olnud.

„Mina usaldan teda piirita!“ ütles ta lihtsalt.

„Nii on õige! See on kõige paremaks tulewikupandiks.“

Ja siis pööras herra v. Uffeln arwenõuniku poole ja teretas teda südamliku käepigistusega.

„Rõõmustan wäga! Tõesti! Ma tean, teie kadunud wend usaldas oma lapse teie kaitse alla! Ja rõõmu ei tee teile teie wenna-tütred walik just mitte. Siia maani! Noh, noored inimesed käiwad ise oma rada — ja see on jõu ja terwise tundemärk, herra arwenõunik Hoffmann! Puregu nad elust läbi, nagu meie sealte läbi purenud!“

Arwenõunik kummardas tummalt. Tal oli tunne, nagu teeks herra v. Uffeln liig palju sõnu. See tuli wististi iseäralistest oludest. Kuid teda see jutukamaks ei teinud! Ta ootas rahulikult ära, mis tulewik tõi, ja hoidis omad käed wabad. —

Neljakesi saadeti pulmades eelõhtu mööda. Neljakesi sõideti järgmisel hommikul kohtuniku juurde. Neljakesi kirikusse. Ainult mõned inimesed lasti kirikusse, teiste hulgas ka emand Kuschke oma Antoni ja lastega. See hea naine pühkis ikka jälle silmi ja suud. Ja kui ta pärast laulatust oma perekonnaga kirikust lahkus, ütles ta oma pikale, kuiwetule Antonile:

„Kui seda weel wana Hoffmann oleks näinud! Nii sugused pulmad! Ja jah, siin tulewad inimesele kõiksugused mõtted!“

Muidugi tuliwad ka Antonile „kõiksugu mõtted“. Kuid neil oliwad iselaadi teed. Herra arwenõunik kolis nüüd ülesse kolmandale korrale. Preili Mariaga oli alati hea läbisaamine olnud. Ja kui herra arwenõunik kord oli pahanud, oli ta ruttu preili Mariakese juurde jooksnud, ja see oli asja kohe jälle joonde ajanud. Sel oli nüüd ots. Ja ots oli nüüd ka jootrahadel!

Naine juhtis ta õrna külgetõukamise abil jälle alustatud jutu juurde tagasi.

„Noh, Anton, mis sa neist pulmades arwad?! Esiti tuleb mundris! Ja nüüd pulmas frakis! Ja mitte ainult ohwitseri polgust! Siin on haak olemas — sel lool!“

Anton Kuschke naeris.

„See on selge nagu paks tint! Kas ta siis preili Mariat muidu oleks wõtnud? Jumal hoidku! — See on sobitus!“

„Anton!“

Èmand Kuschke jäi seisma, ta lai rind woogas. Kõige hullemad mõtted käisiwad tal walgukiirusel peast läbi.

„Sina — arwad sa seda tõesti?“

„Muidugi! Seda arwab ju igaüks, kes neid pulmi nägi!“

Jutukas emand Kuschke oli keeletu. Mõtted, arwamised, targutused kohasiwad ta peast läbi. Ja kaugele tõest nad ei läinud! —

Ülewal Hoffmanni korteris oli pidusöök. Oli hulk telegrammisid tulnud. Uffelni õdedelt, polgust, Uffelni onu lastelt. Aga ainult wiimased oliwad südamlikud. Ka paar Maria sõbrannat Genfi pensionist oliwad telegraferinud — aga üsna jahedalt.

Mariale oli see ükskõik. Nüüd oli ta Helli oma! Helli naine! Kõik muu ei puutunud asjasse!

Kohe peale söögi lahkus noorpaar. Nad tahtsiwad weel täna Leipzigiga sõita. Ja sealt Müncheni kaudu Ülem-Italia järwede ja mere äärde.

Kui nad majast oliwad lahkunud, pani wana Uffeln ühe jala teise peale, laskis enda tooli najale seljakile, puhus suitsu suust ja ütles:

„Minu armas herra arwenõunik, kas wiskate mu nüüd wälja? Wõi tohin weel mõneks tunniks teie seltsi jääda? Minu rong läheb nimelt kaunis hilja.“

„Aga palun! Mul on hea meel, kui minu selts teile meeldib, herra v. Uffeln!“

See ei kõlanud mitte sugugi wäga lahkesti, nii wiisakalt kui ta sõnad ka oliwad walitud.

Aga kui waja, oli wanal Uffelnil paks nahk.

„Nii siis — tahaksin kõik ära ütelda, mis ütelda on — kui mees mehele!“

„Seda ma arwasin.“

„Ilus, herra arwenõunik! Nüüd on nad läinud. Ja teie istute siin ja mõtlete töötuse

peale, mis oma kadunud wennale andsite. Ise-
ärans hea teil ei ole. Mina saan sellest aru. —
Wihastamise väärt, kui see inimesel käest ära
lendab, kes talle hoida ja kaitsta antud!”

„Üsna õige! See mõte vihastab!”

„See tähendab, teie ei usu, et see abielu
kestew oleks?”

„Mitte sugugi!”

„Seda polnud raske arwata, herra arwe-
nõunik. — Aga mis aitab peanorutamine! Mitte
kui midagi! — Kui Helmuti nõu tõsine on —
ja ma ütlen; et ta tõsine on, — siis tuleb kõi-
gele jäme kriips alla tõmmata, kui me temalt
ei taha kõike julgust ära rööwida.“

„Olen mina seda teinud?”

„Mitte otsekohe. — Lubage enesele seda
ühe näituse waral selgeks teha, mis meie pere-
kondade wahel olemas on. Wististi tulewad
weel pahad tunnid, sest noored inimesed istu-
wad esiotsa kahe tooli wahel. Ühel pool wäga
head seltskondlised suhted, sest kaardiwäe oh-
witseri ei saa ühes kuuega maha ajada, teisel
pool suur rikkus — teises põlwes! Seal on
mõlemilt poolt tarwis suurt takti, et asi õigesti
„klapiks“. Ja kui nad seda ei leia — ime see
ei oleks, sest igal inimesel on omad head ja
wead — siis peab keegi olemas olema, kes
ütleb: teie tahtsite üksteist, nüüd leppige sel-
lega! — Peale selle weel üks küsimus! Kas
usute, et kui teie wennatütrel efu äpardaks, et
ta siis teie juurde tuleks?”

„Seda ma loodan!”

„Ja mina ütlen teile: mitte iialgi! Tema
kardab teie wastu awalik olla, sest et teie
alati tagasihoidlik olite. Tema järeltab õigu-
sega: onu Konrad hakkab mind ometi jälle
noomima!”

„Ei tea, kas ma seda teeksin! See oleneb
põhjusest.“

„Olgu nii! — Nüüd aga on mul teie wastu
palwe: Tuleb see päew ja pöörab teie wenna-
tütär teie poole, siis telegraferige mulle, ja
mina tulen wiibimata. Küll me siis juba pa-
raja lepitustee leiame. Ärge uskuge mitte, nagu
hoiaksin mina alati oma wennapoja poole!”

Arwenõunik pidas kaua aru.

„Hea küll“, ütles ta siis, „olgu nii! Mina
arg ei ole. Aga kui niisugune asi juhtub, ei
taha ma üksi kohut mõista!”

* * *

Pulmareis oli üllataw ja käis kõigist Maria
lootustest üle. Tema oli wastuwõtlik maastiku
ilule. Teekond üle Brenneri, üle Alpide ja
Ülem-Italia järwed — tore! Ja kui nalja-ande-
liselt ta jutustada oskas! Naerma pidi ta Heller
ja headmeelt tundma oma noore naise üle!

Ja Heller tundis seda ka. Sest tema oli
üliõnnelik! Siin naeris kewade, mandlipuud
õitsetesiwad, käsikäes rändasiwad nad siin õnnis-
tatud maal.

Siis reisiti edasi Riviera kaldale — Niz-
zasse. Oli hooaeg! Toredad tõllad ja autod
ja kleidid, mis terwet warandust esitasiwad.
Kõige maade rikkus woolas siia kokku. Heller
leidis tuttawaid Berliinist Siin oli erapooletu pin'd.
Ta esitas oma prouat mõnele daamile. Söödi koos
ja leiti warsti, et noor proua otse taewalik oli.

Imelik, kui hästi Maria niinimetatud suu-
res ilmas korda sai. Juba mõne tunni järele
näisiwad herrad hoopis unustanud olewat, et
nad nina oliwad kärtsutanud, kui neile jutus-
tati, et Uffeln olla enesele Berliini põhjaosast
kuuldinnukese toonud. Nüüd saadi tast aru.
Nujah, kel wesi juba kaelani, mis siis muud,
kui kahma kinni! Nii mitmelgi, kes seda ka
hädasunnil teinud, ei olnud asi nii hästi lõpnud.

Muidugi käidi üheskoos ka Monte Carlo
mängusaalides. Juhtumisteotsijad istusiwad seal
mängulaul printside ja ekstsellentside kõrwal.

Rahahimu kiirgas neil silmis.

Mariale tegi see nähtus palju nalja. Ta
küsis Hellerilt raha — terwe 300 franki. Tal
oli õnne ja ta wõitis tunni jooksul 1000 franki.

„Nii, nüüd mängi sina ka!“ ütles ta Hel-
mutile rõõmsas tujus.

Kuid see ei mänginud, waid jäi proua
seljataha seisma.

„Niisugune korralik mees! ütles Maria
krahwinna Hohenhausile, kes tema kõrwal istus.

See kehitas ainult õlgu, mängis ja — kaotas.

Seal tõusis Maria üles.

„Heller, täna prassime! Waewaga teenitud
raha — eks?”

Ta naeris nii lõbusasti ja muretumalt, et
närwilised pead pahaselt tõusiwad.

Kui ta aga mõni päew hiljem wiissada
franki poole tunniga kaotas, tõusis ta üles,
wõttis Helli kae alt kinni ja ütles, et kõik
see terwe kupatus lollus olla.

* * *

Ka Saksamaal jõudis nüüd kewade kätte.
Helleri mõtted olid tihti laiali. Maria märkas
seda ja küsis temalt, mis tal on. Kortsud il-
musiwad Helli otsaesisele. Südametunnistus
ei annud taile enam rahu. Ta oleks kord ometi
ju kõik ausasti pidanud üles tunnistama! Aga
see käis ikka weel ta jõust üle. Seni oli ta
ainult oma naise mehe osa etendanud. Kõige
pealt pidi ta töö läbi tõendama, et tal tahtmist
oli oma naist ise toita.

„Maria, mina igatsen tööd. Mul on wigu,
aga tööd ei ole ma iial põlanud. Luba, et lü-
hidalt räägin Tahaksin sulle näidata, et ka
tööd oskan teha!”

Maria suudles ta kätt, enne kui Heller
seda sai takistada.

„Sa tarwitses seda ju ainult ütelda, ja see
sünnib kohe. Määra, millal reisime. Wali meile
kodumaa. Kus sina oled, seal on minu terwe
maailm!”

(Järgneb.)

Heategijad.

Dialog.

Wabalt Preedik Tõhk'i jutukese järele Silgulinna Ühistöö näitetrupele repertuaari täiendamiseks.
Heino.

Tegelased:

Kull, majaperemees. Tingimata peab mängima seda osa näitleja Lenk, siis saab ta kuulsa nagu Tubaka Juss Wändra laadal. Nägu tuleb kingaliiniga sisse määrida. Habe — kleepi karu karwadest. Tammani kõwa peas. Espe wanad maalripüksid jalas. Säärivad wõib karu käest laenata, kui ta nendega teatri tuleb, enne löödagu neile aga pooledtallad alla.

Kiwimägi üürnik. — Selle osa etentaja pangu ennast noore neiu riidesse, grimeerigu nägu „naiselikuks“ ja mingi siis esmaspäewa hommikul tikuwabriku direktor Schwarz'i jutule. Kui direktor talle wabrikus head kohta lubab ja magamisetuppa kontrahti allakirjutama kutsub, tehku talle paar raswast wastu wahitmist, aga nõnda, et wanamehel naiste isu kolmeks kuuks ära kaob. Peale selle mahinatsiooni saab ta wäga hästi oma osaga hakkama.

Grimeerida ei ole waja. Nägu wõib natuke wastu walget ahju õõruda. Riided tuleb muretseada jaut Klaus'i räbalaladust.

Näitelawale tuua kõik, mis weel „Endla“ teatri mööblist üle jäänud.

1. etteaste.

Kiwimägi lamab woodis ja laulab:

Mul tihti taskud tolmawad
Ja rahakriisis suur,
Ma poole rohkem teeniksin,
Kui neiu oleks ma.
Siin kolmejalgsel pingiga
Pean waene leppima.
Ma istuks samet, sohwa peal,
Kui neiu oleks ma.
Mul kõht on ära kuiwanud
Nüüd puskar lortsuga;
Ma jooksin wiina maitsewat,
Kui neiu oleks ma.
Ei meeldi mulle jaluta
Seal surnuaia pool.
Ma kõnniks „paades“ itskega,
Kui neiu oleks ma.
End toidan leiwakoortega
Ja hapu piimaga,
Tsentraalis prassiks juutega
Kui neiu oleks ma.

(Waljas koputakse ukse pihta).

Kiwim.: Kes pagan see jälle peaks olema? — Wahest wa kojamees Jüri — tuleb ajalehte norima. . . wõi on see seltsimees Juks — tuleb oma naisewõtmise ja siidikleitide lori korutama. . . .

(Waljas koputakse uuesti).

Kiwim.: Noh, mis sa nli palju seal kopsid — eks tule kord ometi sisse (rääkimise ajal ajab ennas pikkamisi istukile).

2. etteaste.

Kull (astub sisse).

Kiwim.: (enesele) Mis kuupäew täna peaks olema? (laseb kätt püksitaskusse libiseda).

Kull: Tere!

Kiwim.: (weidi hirmunud) Noh, mis head siis kuulda on?

Kull.: Näh, mida's see siis kuulda on... tulin. . . hm — . . . niisama tahtsin waadata, kas pliidi-löörid hästi tõmbawad kah. . . lasin näh Tamme hiljuti prawitada (waatab taas ringi).

Kiwim.: (enesele). Küll ma su löörid puhastan (wäga sõbralikult ja kõwasti). Täna tähelepanemise eest! Löörid on lihtsalt suurepäralsed — tõmbawad kas wõi poolmärjad Jõõpra turwadki terwelt korstnast wälja.

Kull: Hm — jah. . . see on hea siis küll. . . aga. . . no jah. . . aga. . .

Kiwim.: (enesele harutades). Esimesel — näh, esimene oli alles toona, siis, kui weel wana Steinberg'i käest seebikiwi wedelikku sai, siis maksin ma ju üüri ära; täna peab siis wist, kas 15. wõi kõige halwemal juhtumisel 20. kuupäew olema. . . rohkem ei wõi olla! Üüri tähendab ta ei nori, kuid midagi see ootamata külaskäik ikka peab tähendama.

Kull: No jah. . . löörid on siis head. See on ikka hea, kui üürilised sinuga rahul on...

Kiwim.: (pilkawalt muigades wahele). Ja kui üür alati korralikult makstud on.

Kull.: Seda küll, seda küll. . . ega's ta teil, kui korralikul inimesel kunagi, wõlgu pole olnudki.

Kiwim.: (enesele). Oh sa Jesuiit küll! Kas sa's ei mäleta, kudas mu minewal aastal kohtusse andsid, kui ma maksuga paar päewa wiibisin (kõwasti). Rõõmustab wäga, kui teiegi oma üürilistega rahul olete. . . mis tähja pliidi-löörid wõi wankrimäärdega wõõbatud seina paberid! — Need on puhas kõrwaline asi; peasi on kui inimesed ise rahus üksteisega elawad.

Kull: (õhates ja käsa risti surudes). Jah eks rahu ole ikka see kõige ülem asi siin patuses maailmas. . . Aga kes rahu peab? Näe, üks riik tõuseb teise wastu, üks rahwas tõuseb teise rahwa wastu üles, ja pimedusewüürst mõirgab üle terve maailma hommikust õhtuni nagu...

Kiwim.: (wahele). Nagu enamlaste 42-tsentimeetrilised suurtükid.

Kull: (elawalt). Ikka hirmsamalt weel, ikka hirmsamalt weel. . . Mis need enamlaste suurtükid üksi tähendawad! Aga, näe, eks see ole pimedusewüürsti suur ja wägew möll, et sõda kõik elamise hirmus kalliks ajab, ei tea inimene enam, mis ta suhu peab pistma wõi

millega ennast katma? Kõik on kallid, hirmus kallid...

Kiwim.: Eks aga ela siis õhust ja armastusest, aja kotiriided ümber ja pane tuhka pea peale.

Kull: (pahandades). Miks te n'nd nõnda räägite! Teiega ei saa ilmiski mõistlikku sõna rääkida — ikka kohe trotsimine lahti.

Kiwim.: Mida siis?

Kull: Ega midagi... kas ma siis walestanud olen wõi, kas te siis ei teagi, et turuhinnad kole kõrgeks on kerkinud?

Kiwim.: Aga walitsuse määrused?

Kull: Olgu küll! Hinnad tõusewad ikka — ega's määruste eest ikka naela wõid, wõi paari mune osta saa. Kõige rohkem kerkiwad aga igasugused maksud, muudkui wirutakse aga juurde ja juurde... ei tea kust sa selle kõik wälja wõtad; ei saa enam ööd ööks ega päewa päewaks — juuksed lähewad juba raske murega halliks.

Kiwim.: (enesele). Ahaa! Nüüd ma saan aru, kust poolt tuul puhub: tuli kuramus üüri juurde sikutama (kõwasti). Ja raske on teil küll.

Kull: Hirmus raske. Linnawalitsus pani nüüd jälle 2 protsenti majamaksudele juurde.

Kiwim.: Wõi pani juurde? — Aga seal istuwad ju kõik teiesugused — majaperemehed — miks nad siis omasuguseid õgiwad?

Kull: Miks nad mind õgiwad? ... eks ta ole niisugune aeg — sõda ajab puha kalliks.

Kiwim.: Aga mina kuulsin, et see maks minna isamaa kaitsjate heaks. Nemat kaitsewad, et enamased teie majade kallale ei saa ja teie maksate selle tasuks wäikest maksu. See on ju loomulik.

Kull: Wõi wäikest maksu! Hi—hi—hi wäikest maksu? Meil waestel seda krempelit seljas ju küll ja küll, aga ikka lisatakse juurde weel.

Kiwim.: (kargab heas tujus woodi ääre pealt püsti ja laulab:

Stop, Mathilde ma kärtsutan,
padruni lahti plärtsutan!

Kull: (wihaseks). Ee—eh! Soo—oh! Wõi teil laulud lahti... No jah! Mis wiga siis inimesel elada on, kui tal pole ei maja muresid ega kedagi kaelas, muudkui söö kõht täis ja heida puhkama!

Kiwim.: Ja see kõik tuleb selgest armust... ilma tööta? Mis?

Kull: Muidugi armust — Jumala armust, teil ju kõik luudkondid terwed, terwis käes, mis muud siis, kui tee tööd.

Kiwim.: (waele) ja maksa majaperemehele üüri!

Kull: Muidugi ka üüri peab iga õige inimene maksma; kuidas ta siis muidu elada saab? Kellel oma maja pole, see peab üüri maksma.

Hea nõu.

Marodöör: „Herra sõjajumal Mars, ma arwan, et wara on alles seda taime istutama hakata — sõnnikut on alles wähe!

Kiwim.: (jälle waele). Ja kellel maja on, see peab ka majamaksusid maksma.

Kull: Muidugi, muidugi, seda ma just tahtsingi öelda, et meie peame kõik oma maksud maksma ja oma kohust Jumala ja inimeste wastu täitma...

Kiwim.: Korralikult.

Kull: Muidugi korralikult, sest kirjaski seisab öeldud, et...

Kiwim.: (waele). Ära tee liiga oma liigimesele liiamaksu wõtmisega.

Kull: Mis liiakasu... see on, liiamaksu wõtmine?

Kiwim.: Midagi. Ma niisamuti — tahtsin naljatada. Ega's peremees seda pahaks panna wõi. Noorelmehel käiwad ikka wahest naljatujud peale.

Kull: Mis naljatujud? Nalja pole sõja ajal ühtigi, kõik on tõsine sel' raskel ajal.

Kiwim.: Aga see, peremees, on igatahes naljaasi, kui teiesugusele rikkale mehele kaks protsenti sõjameeste perekondade heaks juurde lisatakse. Mis see's teile maksta on?

Kull: Wõi ei ole? Näh, wõi tema keeli ei ole! No kas ma siis oma maja olen leidnud wõi linnawalitsuse käest muidu saanud — muidugi wirutawad juurde, maksa, kas wõi silm hall peas!

Kiwi m.: Jah, iga juurdelisamine olgu see majamaksule wõi üürile — see on suur ülekohus, s u u r ülekohus.

Kull: (waatab lakke, sügab lõuga siis otsustawalt). Mis sääl lorada wõi näägutada, tulin päris asja pärast. . . tahtsin teile kuulutada, et ma teile 5 marka kuus üüri juurde lisan. . . p—pean lisama, muidu ei tule wälja — sõja aeg, kõik on kallis!

Kiwi m.: (majaperemehe häält järele aimates, hirwitab). Muudkui lisatakse juurde. . . maksa, kas wõi silm hall peas!

Kull: (wihaselt, kärgatades). Mitte wiis, waid kümme marka panen teile juurde. . . kümme marka, saate aru?

Kiwi m.: (paneb käed puusa ja laulab).

Kas see on kõik,

Kas see on kõik,

Wõi lisatakse juurde weel?

Kull: Waikib.

Kiwi m.: (deklameerib). Ja ole wait, nagu lammas oma niitja ees.

Kull: Mis teie häbemata inimeseloom sellega mõtlete?

Kiwi m.: Et mina olen lammas ja teie niitja!

Kull: Hunt oled sa, mitte kellegi lammas! Hunt, hunt, hunt. . . päris hunt jah. . . kahejalgne hunt. . . (taganeb ukse poole).

Kiwi m.: (ajab käed laiali) ärrr. . . ärrr. . .

Kull: (uksest wälja).

Kiwi m.: muigab.

Kull: (pistab natukese aja pärast pea ukse wahelt sisse ja pörutab nagu Tamman kui ta „Saksa ajal“ öösel korrapidajaks oli). Hunt, masuurik, päris hunt (ruttu ära).

Kiwi m.: Heategijad — waat' niisugused on need i s a m a a l i s e d heategijad.

E e s r i e.

- miilitsas pole „midagi palju“!
- weerennis „walutaat“ palju!
- Uluotsal „uudist“ palju!
- linnawolikogus „lolla“ palju!
- niipeldand „nisujahu“ palju!
- töölisel on „türma“ palju!
- haiswaid „heeringaid“ on palju!
- „torkuitajaid“ on turul palju!
- Apollos „ampelmanna“ palju!
- „warustust“ on Wirus palju!
- Farsis „wõllanaja“ palju!
- linnas „lõhnarikkust“ palju!
- preilidel on „puudert“ palju!
- Sotsidel on „sihte“ palju!
- külas „kõhutõbe“ palju!
- õhuril on „õhku“ palju!
- kõhuril on „keret“ palju!
- sõduril on „saapaid palju“!
- jõhuril on „jõudu“ palju!
- rahuasjal „raskust palju“!
- cafesdes „kassipraadi“ palju!
- Sipelkal on „sappi“ palju!
- Kingsepal on „koopaid“ palju!
- samogonni „seppu“ palju!
- Põhja-Läänel „pinda palju“!
- Kukel „munakoori“ palju!
- suwel „süüstasõitjaid“ palju!
- Joonasel on „julgust“ palju!
- sügisel on „santa“ palju!
- Leeril „lukkusuksi“ palju!
- kuul on, kurat, „gaasi“ palju!
- piimas „pesuwett“ on palju!
- pappidel „bensini“ palju!
- peaministril „poliitikat“ palju!
- wabariigi walitsuses „ninasi“ palju!
- Meie Matsil „muret“ palju!
- sest „kõigest sellelt supist pole kasu ju palju“!

August Brawó.

Linnalase „lüürika.“

- „Oi, oi, oi, oi — „oinaid“ palju!
- tuuleweskil „tuult“ on palju!
- kirikus on „kohti“ palju!
- lastekaitstes „lapsi“ palju!
- majadel on „müüjaid“ palju!
- linnalasel „leiba“ palju!
- maatamehel „maad“ on palju!
- passärnapidul „puskari“ palju!
- Kogus kuulda „kõnet“ palju!
- Tõnisonil „tarkust“ palju!
- kodu kongis „külma“ palju!
- linnapoes on „liikwat“ palju!
- neiudel on „neegreid“ palju!
- Lätis „landeswehri“ palju!
- kongressil „kommunista“ palju!
- Wenewankal „walgeid“ palju!
- sõjas „soomusronge“ palju!

Riimidega sõjakroonika.

Kümme kuud meil wahwast wõitles Eestimaa, ja Trotskit sõitles. Andis talle head säru, Et ta wägi oli naru.

Bolschewik küll esmalt wõitis, Tartu, Tapale ta sõitis, Pani juba jalatalla Pealinna külje alla.

Eesti siis end üles ajas, Riigi hoonel alust rajas, Kibedamal sõja ajal Toed alla seadis majal.

Rahwawägi walmis loodi, Sõjariistad wäljast toodi: Kuulipritsid, automaadid, Suuredtükid, soomusplaadid.

Polgud marssima siis pandi,
Soomusrongil auru anti.
Bolshevikil polnud nalja,
„Estljändskajast“ aeti välja.

Pihkwa, Jamburg wõeti ära,
Nii et tõusis juba kära:
„Petrogradi läheb Eesti
Enamlastelt wõtma tõesti!

Koltsak lõbusamas naerus
Pomisedes käsa õerus:
„Kartulid las' tuua tulest,
Keeta mulle rooga sellest.“

Aga Eestil polnud mõtet,
Imperialismi wõtet,
Tahtis ainult piiri kaitsta,
Et saaks rahupõlwe maitsta.

Eesti Pihkwat hoolsast hoidis
Rikkalikult ka weel toitis.
Mõtles wiimaks, — las' nüüd tulla
Judenitsh, ja Pihkwast olla.

Andis Judenitshi hoole
Pihkwa, läks Isborski poole,
Aga see kõik maha jättis
Kurssi ka Isborski wõttis.

Trotski mõtles, — see on hea
Rahu tuleb nüüd niipea.
Tshitsherin las' lüüa lokku
Kutsub delegaadid kokku.

Tshitsherin see lõigi lokku,
Birk ja Krassin sõitsid kokku
Pihkwa, sõda lõpetama,

Eesti saadikud seal nägid,
Et nad wääratuse tegid.
Pole Läti, Leedu tulnud,
Kes kõik ühes liidus olnud.

Birk ei lasknud ennast petta
Iseseiswust Eestilt wõtta,
Asjad kimpu kokku köitis
Pihkwast jälle ära sõitis.

Mis nüüd tuleb sellest asjast
pole teada ühel hingel,
wast ehk Krassin-Birki kosjast
sünnib wäike rahuingel!

Weeguse Eets.

Meie naised.

Pärnpuu oli gentleman sõna kõige ajako-
hasemas mõttes. Elas väljapaistwat elu: käis
moodi järele riides, bummeldas, tegi wõlgasid jne.

Ühesõnaga, ta pidas ajaga kindlalt sammu,
niipalju kui tema wõlausaldajad temale wastutu-
lelikud olid.

Ühel päewal sai ta ühe näitlejannaga tut-
tawaks.

Järgnes loomulik, intiimne wahekord.
Pärnpuu wajus ikka rohkem ja rohkem wõlgade
sisse, sest näitlejanna tahtmised olid suured ja
kõiksugused kingitused kallid.

Ühel päewal, see oli siis, kui Pärnpuu juba
ainelist katastroofi ette nägi ja wõlausaldajate
otsustawat sammu aimata wõis, tegi ta Lillile —
nii oli näitlejanna nimi — järgmise ettepaneku:
„Lilli, saa minu naiseks. Ma tahan sind
käte peal kanda ja kõik maailma warandused ja
mõnusused sinu jalgade ette koguda ja sulle
kättesaadawaks teha. . .“

Näitlejanna lõi laginal naerma.

„Mina sinu naiseks . . . ahahahaaa . . .
Armukeseks, ja selleks wõiks ma sull' küll olla,
kui sa hästi maksad, aga naiseks . . . sinusu-
gusele pillajale, kirikurotile naiseks tulla, ei,
wennas, see ei lähe, ei lähe. . .“ Leon Hart.

Peaaju haganad.

Imelik asi, — inimene joob kangeid
jooke, kuid läheb ühtelugu nõrgemaks!

*

Me jätaksime igakord waieluse juures hea-
meelega wiimase sõna naisterahwale, kui me
teaksime, et see tõesti wiimane on!

*

Kui elajas ei maksa omasugusele kätte —
kindel tundemärk, et inimene elajas ei ole!

*

Waelased saawad teineteisest palju pare-
mini aru, kui inimesed, kes teineteist armasta-
wad.

*

Me otsime õnne, nagu inimene, kel mõtted
laiali ja kes prille otsib, ehk need küll tal omal
nina peal.

*

Must tind wõib ka kõige mustema kurja-
tegiija walgeks pesta.

*

Naisterahwad on kui kellad: peale 20 aas-
tat jääwad nad ikka taha.

*

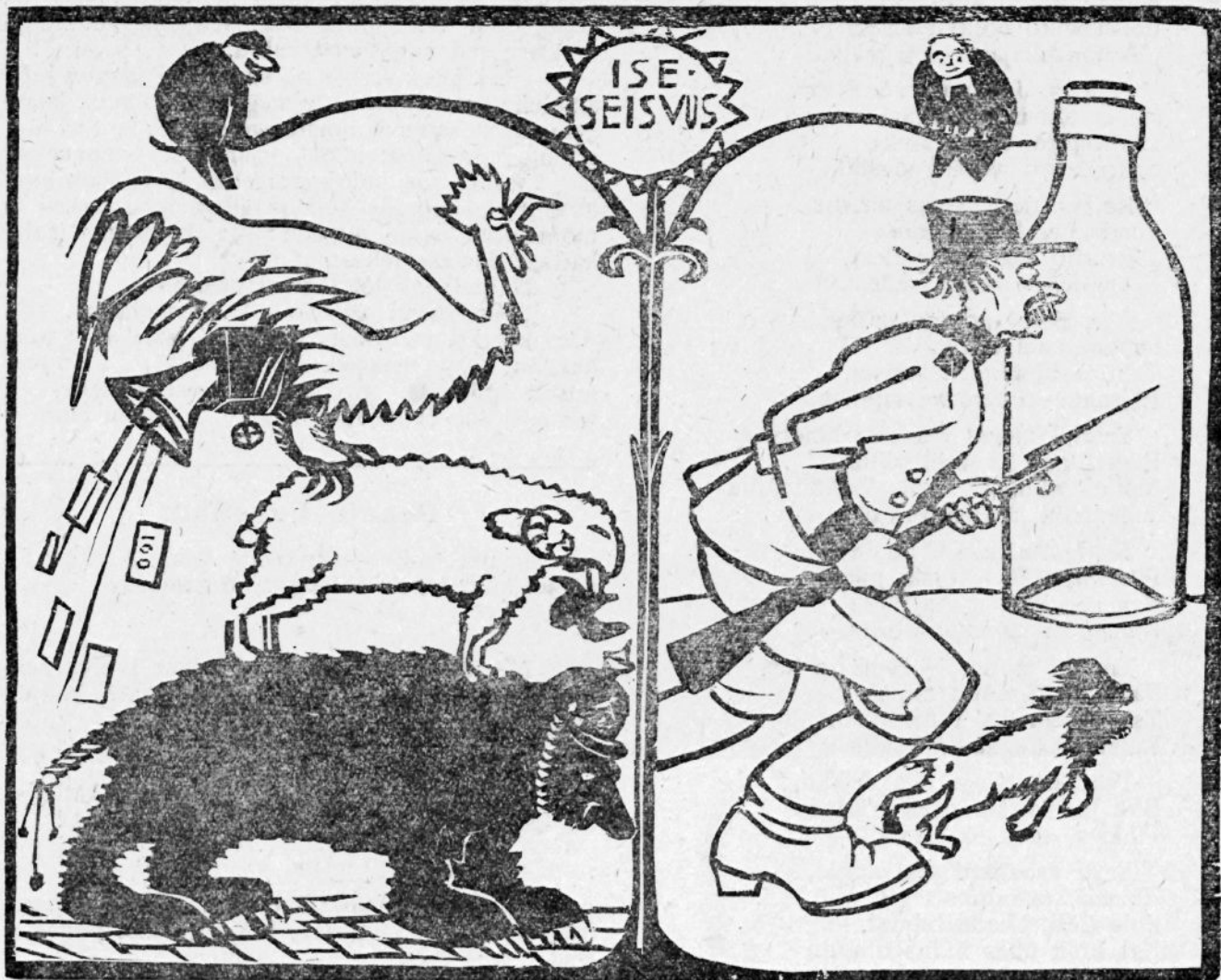
Kai su süda tühi on, ei ole naisterahwal
sellest midagi, on aga su rahakott tühi, siis on
kõik lõpetud.

*

Noored lesed on kui wõõrad mõtted — me
peame neid uuteks, kuid nad on juba teiste
omad olnud.

—y!

Eesti wapi kawand.

Eesti wapi küsimus on päewakorrale tõusnud. Ettepanekuid on teinud „ses suhtes“ wannunud taidur Raud ja wannunud taiduri abi Kompus. Et need mõlemad ettepanekud aga lahjad on, nagu 50 pennilised sigaretid, siis paneb „Mats“ omalt poolt ette ülemal kujutatud wappi tarwitusele wõtta. Wapp on wiimse detailini heroldika nõuetele wastaw ja igapidi aus ja hea.

Wapp oleks iseseiswuse taimest kaheks jagatud. Esimene pool kujutab Ajutise, teine jäädawa walitsuse „eerat“. Esimesele poolele on kõik wabarligi loomad kujutatud, millel sümboolne tähendus: mätaskaru ehk päts nuusutab kahtlaselt iseseiswuse taime juurt ja liputab sabaga pahemale poole; pätsi seljas on oinas, kes rahupalmi oksa ladwa ära söönud ja selle tasuks Wene kingamoodi taba mokkas peab kandma; oina selgas istuks kukk, laulaks dollarite serenaadi ja muneks iseseiswuse taime juurtele kunstsõnnikut. Teine wappi pool kujutaks meie wõitlust iseseiswuse eest. Nimelt jookseks seal miilitsa mees rabapüssiga samagonka pudeli peale tormi. Samagonka on aga, nagu teada, niisugune element, mis igalt tarwitajalt iseseiswuse rööwib ja wõimatuks teeb omal jalal seismise.

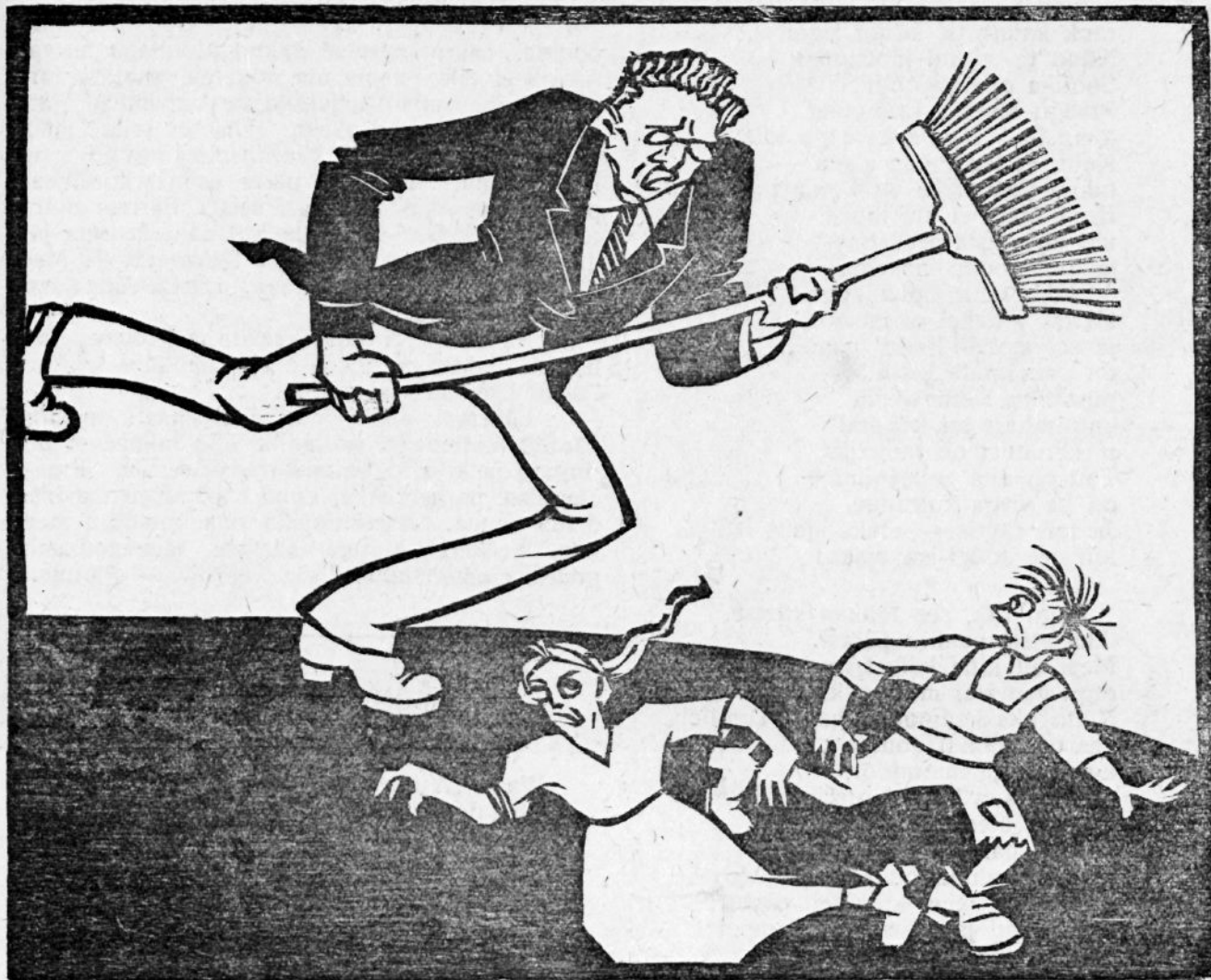
Nädalised samagonka-salmid.

Gori.

Kaua Kogus sõda löödi,
maatamehe hinge söödi,
koot see winnus, lendas muld
Jaan see pillus jaanituld,
laskis gaasi ja dumm-dumma
lõhkewaid ja lihtsaid pomma,
Uluots see kaewas kraawi,

taewaliit löi tanki-traawi —
front oli igapidi tugew
eest ja tagant aus ja wägew.
Kolm kord § 1 tungis
neile peale soomuskongis
aga tagas löödi ikka
maitsta andes suletikka!
Wiimaks Ast tal gaasi maske
pähe tõmbas suure, raske
ja siis paragrahw löi frondi

'Sundusline algharidus.

Haridusminister: „Kui te sellest kehalsest toidust seni ilma olete jäänud, siis tahan ma teile waimutoitu maast madalast andma hakata! (Kui see waimutoit aga kusagile katarri tekitab? „M. M.“

läbi nagu takulondi.
Rahwaerakond see kirus
nagu neeger öösel Wirus,
ei jäänd muud kui taganeda
sõja himust waganeda.
Lõhutud ta suuretükid
wäerind ja tiiwanukid.
Nüüd ta maas ja pinda puurib
ninaga maaseadust uurib!

*

Rinna ette ajab Pinna —
saand ta Prantsuse auhinna.
Prantslasel on tolku draamas,
kuid ta on ka naljahammas.
Kuid, kui laias siidipaelas
kanda seda raha kaelas,
kas on see siis jant wõi draama

wõi on operett niisama?
Asi kena, kuid mispärast
Jaan ei saanud raha säärast?
Kõrges Kogus operetti
esitab ta ja balleti
ja ta kunst ei ole paha,
Pinnast ei jää põrmu taha! . .
Wõi ehk annetab von Golz
tal üks auraha aus Holz?

*

Von der Golzi söögi-isu
tõusnud jälle tasapisu
ja ta raswas kõhutuba
nõuab jälle tinauba.
Kord Mats keetis talle suppi
siis ta karjus, lõugas appi,
sest supp kõrwetas ta sooled

kõhunaha õrnad pooled
ja von Golz siis oli pigis —
ränk katarr tal kõhtu sigis.
Nüüd ta teinud motsiooni
Soolika operatsiooni.
Praegu laseb tasast wilet
lõmpsib K u u r a t a n g u kilet.
Kuid, et isu täitsa a'ada —
tahab Eestist ka weel saada
Eesti Mats ei ole ihnus,
tad ei imesta see ahnus,
tal on moona igasugu,
et wõib täita Golzi pugu:
tal on wärsket okastraati,
ja schrapnelli-linnu praadi,
on granaatide kisselli
püssitiku wermishelli,
kuulirahest tal kotletid
püssirohust on tabletid!
Toit on aus ja teenimine
on ka wäga korraline.
Ja mis tähtis — eluks ajaks
toit see söögi-isu ajaks!

*

Kogu riik, see rõkkab kārast
ikka selle suhkru pärast.
Meel on kibe kõigil rinnas
olgu kas wõi maal ehk linnas.
Nüüd üks kaupmees, herra Orntlich,
kes on igapäidi „ontliih“,
kuid ei ole marodöör,
ehk tal aus küll „Forschmarshör“
tõstnud ülesse protsessi,
kohtul' pannud peale pressi,
sest tal suhkur on küll tulnud,
kuid seal wahel krempelt olnud;
Reisbergid ja „Jawad“, „Sampot“
ühe sõnaga üks kampot!..
Hei! nüüd kõrwal kibe nukrus —
magust palju peitub suhkrus,
asjad hakwad paranema,
tasapisi susisema —
kui küll suhkurt ei saa me,
suhkru protsesse ikka saame!

*

Armsad kälimehed, nii siis
lahendatud on meil kriisis,
mis meil kabinetis tekkis
ja mida riik nii kaua mekkis!
Olesk, kellel head diplomid
ja juristi head aromid,
peaks kohtutele pandi,
ministerium tal anti.
Kuid siin wanasõna hale:
„Oleks ja peaks wennad pole“
meelde tuleb mulle kohe,
Kuid ega seda meeles pidada tohe!
Ja siis wälisasja-a'ajaks
Piip saand määramata ajaks.
Eks siis selle pahna ta
siit Eestist wälja kuurita!

Uued tööstuse-ettewõtted Pärnus.

Pärnus olla warsti suurt tööstuse tõusu
oodata, nagu ustawad isikud kinnitada teawad.
Asumisel olla uuema aja nõuetele wastaw tärk-
lisewabrik, mis asjatundjate arwamise järgi
sugugi puskariwabrikust taha ei taha jääda.
Kartulid, mis kahest keeruliselt kingitud torust
läbi minna, muutuda päris esimesesordiliseks
puskariks. Asja eesotsas seista Pärnus tuntud
rahamees Joffer. Ka olla uut asutust oma jõu-
dumööda toetada lubanud Reinwend ja Mats,
kuuldawasti 18,000 margaga, mis laewade laadi-
mise puhaskasu olla.

Ka olla ühel Rahwaerakonna Asutawa Kogu
liikmel tahtmine hobuste ajapikenduse kontorid
Pärnu lähemal ajal awada.

Lähemal ajal jõuda Inglismaalt masinad
pärale, milledega wõimalik olla räimedest hee-
ringaid ja kilusid walmis wabritseerida. Praegu
otsitakse parast paika, kuhu hapenduse masinaid
maha panna. Asjatundjaks olla kutsutud mees,
kes Seisleri juurest aastase räimesoolamise
praktika omandanud. Nosija — Pärnus.

Kes maksab?

(Wiisil: Ma tulen taewast ülewalt.)

Waat' „Asutawast Kogust“ ma,
nüüd tulen „uudselastiga“ —
ei saada mind auahnusus,
ega kohuta „sõnawabadus“!

Ei ole ma „maaliitlane“
ei Weerenni „weeliitlane“ —
ei löö ma „serwa“ neegriga
ja Pätsu ka ei kumarda!

Ei too ma sigarettisi,
ei saharini tablettisi —
waid maatamehe „ootuse“
maa wõerandamise „lootuse“!

Ei ähwarda ma „uputa“,
maad „neljakümne tuhande taluga“ —
waid „samogonni tehase“
luban „awada“ ma „kõigile“!

Ei warustada wõi ma ka,
teid „riisi, nisujahuga“ —
„riis“ on merel „põhja“ läind
ja „nisu“ maal karjääri“ teind!

Ma „kõhutõbe“ ei rawitse,
ega „landeswehri“ igatse —
ei salli ma ka „kingsepaid“
nii „oina“ järel „lõhnawaid“!

Aga nüüd kui pikne sähwatan,
„mädand heeringaga“ ähwardan —
keel „sõlme“ kipub minna suus,
see on; — uus laenuküsimus!

Paludes käed kokku säen,
ma „waimus“ hirmust pilti näen —
et „iseseiswust“ — de jure
toob „kuiwatatud kartule“!

De fakto Eesti, millal sa,
wõid seda „wõlga“ tasuda —
oh üteldes; — kes maksab, kes? —
kas ehk wast Paalmani „kiirpress“!

Kus iial Kuke moodi „mees“,
weel aaleb „ministri“ kuue sees —
seal ähwardab ta armuta
kõik „wõlgadese“ uputa!

Ma püüan olla „õiglane“,
ja käsin panna „tallele“ —
muidu „Asutawast Kogust“ ma
wõin kergest „wenesse“ lennata!

Ei, „kongressi“ kokku kutsu ma,
waid ütlen „selge sõnaga“ —
kui usute! — mu soow siis „aul“
ja kohe lõpeb minu laul!

August Brawó
Asutawa Kogu „ersats liige“.

Paroodiad

tuntud wiisidele.

1.

(Operetist „Sügismanööwer.“)

Ei ole ime,
et linn meil on pime,
sest linnaisad
on walgega wisad,
pole meil puid ja elektrit, ei koksi,
ei ole ka paberit, raagusid, oksi.
Õhtuti pimedas üksinda käinud,
ehk küll ma walgusele truuks ka jäänud.
Ei teadnud ma, et need linna herrad
petwad meid tuhanded, tuhanded korrad,
see eest meil pandakse kõiksugu maksud,
mis on nii suured kui isandad paksud. . .
Kuu, waikne kuu,
mul andis usku,
mul andis weel usku:
warsti pead tegema sina meil algust,
linnale maksuta andma nüüd walgust.
Kuu, waikne kuu,
kui sa kord walgustad pimedat linna,
mõtlen siis kohe ma Wirusse minna. . .
Kuid nõua tingimata linnalt sa tasu,
ära sa enne tööle asu. . .

2.

(Operetist „Dollarprintsess.“)

Need waesed Baueri plikad,
ei rahu nad iialgi saa,
kui waatad, näed igalpool ikka

Wali kord.

Tallinna sissesõitjatelt tahetakse sissesõidu
maksu nõudma hakata.

Maksunõudja: „Hei pikakoiwa mees — tagasi!
Mis sa tahad teha? . . . Sa tahad seda poisijunni korstnast
sisse lasta! . . . Seda ei saa! . . . Maksku enne sissesõidu
maks ära!“

neid jalutamas sa.
Platsmuusikal alati nemad
nii kurwalt kuis kõnniwad. . .
Kuid pihku nad mõnikord endal
nii tasaselt itsitawad.
Need on need Baueri plikad,
ei keegi neist jagu saa!
kui lähed neil liigagi ligi,
wast wõid seal weel lõhkeda!

3.

(„Mingem üles mägedele.“)

Mingem üles Toompea mäele,
waewarikkalt ähkides,
Asutawa Kogu saali
täitsa uhkelt sammudes.
Waatgem, kuidas kõigelt toolelt
kajab saadikute hääl.
Ja siis hüüdkem rahwa poole:
„Waat', ehk kõnemees on sää!,
waat', ehk kõnemees on sää! . . .“

*

Waatkem, kuidas wirgalt wilgub
haridusetuluke,

nii et meestel higi tilgub,
üle otsaesise . . .
Üks seal raiub, raiub sõnu,
teine wastu pajatab.
Ja siis tunnete sest mõnu:
„küll see aga sajatab.
küll see aga sajatab!“

4.

(„See aeg on tõesti ukse ees.“)

See aeg on tõesti ukse ees,
et haritud kõik saame,
sest olgu rikas, waene mees,
kõik lapsed kooli a'ame.
Nad peawad seal ju õppima. . .
Ning warsti wiime hoolega
ka seapõrsa kooli. . .

O s w i.

Wäikesed wärsid.

Meil maksu alla pandud koerad, lambad,
kõik kiinod, kuulutused, müürid, sambad.
Mis aga maapeal iial asju asuks —
kõik peawad ohwerdama raha linna kasuks.
Näe, registreerima end pidid kärumehed,
(nii kirjutasid tõsisemalt ajalehed).
See teadagi, et määrima peab kärü,
sest linnawalitsus sai wistist aru.

*

Teatrid Eestis kiratsewad: wõlad
on nõnda suured, et ei suuda õlad
neid kanda, peale selle linnal maksa
suurt summat iga nädalal ei jaksa.
Waat' Lätimaal teater tunnistati
taas riigi omaks ja ka otsustati,
riik ülespidama teatrit, oopert peab.
Me Eesti sellel teele sammud seab?

*

Just nagu haigus on, et millegist ei hooli,
kui awati meil mitu laulukooli
ja muusikklassi, mis saand kuulsaks praegu
ja millest räägiwad kõik ju peaaegu.
See nagu tuhin — „noh, ma lähen õige,
eksaami teen ma kõigist üle kõige!“
Ehk endal muusikast küll pole sugu aimu,
ning pole tõsist tahtmist ega waimu.

*

Ei wale pole, et on linnas kortrid wähe.
Purshuid ja rahamehed juba wist ei lähe
ka koerakongi iial „suwitama.“
Nad kohe kärmad endil walmistama
kuus-seitse tuba enda tarwituseks,
seks näppab waesel kortri otse hirwituseks,
kuid tuleb aeg, kus kalaranna paadid
on ära tüürind meie raha-taadid.

*

Waat' Belgias on käimas protsess praegu,
kus süüdistatakse okkupatsiooni-aegu

neid mehi, kes maa äraandjad
ja Saksa raudse kulli krooni kandjad.
O, Eestistki on tuuli üle käinud,
ta tema Saksa surwepäiwi näinud.
Kuid wastutusele neid küll ei wõeta,
kes töötasid meil auta ja tõeta.

*

Me linnawolinikud on küll õrnad saksad,
sest nende kohta õelda julgelt jaksad,
et kaitseliidust nemad rabelewad,
see raskeks minna, nemad tõendawad.
Noh, täitsa õigus, kaitsta neid mind laske:
neil laisklemine juba üliraske.
Mis rääkida weel püssist, kaitseliidust,
koosolekuistki osawõtmine ei teeni kiitust!

*

Maaseadusest kord ometi on kasu.
Ju wastu wõeti esimene paragrahw,
Ei maksta maa eest tühti enam tasu,
ehk rahwaerakond küll tegi nalja nagu ahw.
Kõik mõisad wõõrandataks riigi waraks,
ning inwentaar, mis liikuw, seisewgi,
ent mõisa moonak muutub pisut araks:
kes teab, wast — wõõrandataks tedagi. . .

*

Ja rahukõminad meil waikida ei taha,
kord katkesid küll kawatsused nagu,
nüüd tehti Tartus otsus: wõtkem saha
ja a'agem jälle rahujutu-wagu,
sest frontidel ju küllalt nähtud waewa.
Ka sisemine meel on „üle ääre“ läinud;
ja läheb mööda kaks, kolm, neli päewa
ju meitest rahuingel üle käinud . . .

*

Maal hariduseseltsa asutatakse,
kel sihiks rahwast harida ja pesta,
et lapsi kõlblikkudeks kaswatataks
ja et me nooredki ei näriks tühja lesta.
Waat, puudub meil weel ühing sihukene,
kus samagõnni tegu õpetatakse:
ka see on hariduses tarwiline,
kui kurbe päiwi juues lõpetatakse.

*

Ei arwustaja arwustada tohi
nüüd enam näitlejat — see otsus tehti
ju näitlejate liidus. See on rohi,
(te olete ju lugend wiimseid lehti?)
mis iialgi me sulemeest ei luba
ka naerdagi, kui näeb, kuis näitlejannal
nii mõni pitsikene paistab weidi juba
ja keset mängu katkeb pael wõi pannal.

*

Et sügis, kontsertide hooaeg algab
ja igalpool näed, ilmub neid,
kes enda kuulsust weidi maha salgab
ning lõbustada pisut tahab meid.
Siin wiilulil, seal klaweril üks räuskab
ja teine saagib cello keelesid.

Peale kriisist.

Uueks välisministri k. t. prof. Põp walitud.

Eesti Mats: „Kui ma nüüd ka Eesti suitsust kogu ilmale haisu ninasse ei saa, siis on see samagonka tubakas süüdi!”

Wast kolmas laudes meie tuju rikub . . .
Kuid see on lollus: tuleb rahasid! . . .

*

Moes maksu alla panemine riigis,
see pole wistist kellegile uus,
sest kuidas püüda kalu järwes, tiigis,

kui pole wõrku ega õnge suus.
Ka minus kartus wiimaks tõuseb walla —
et tuldaks mind mu laulus õpetama!
Oh ei, et pandaks hiigla maksu alla
mu wäiksed wärsid — seks pean lõpetama!

O s w i.

Poisid ja prohvetid pole armsad omal maal!

Õhtu. Jalutan sadamas. Loojaminewa päikese kullased kiired wiibivad weel nagu meelitades eemal sadamasuus ankrusolewatel Inglise laewadel. Minu tähelepanemist kütkestab salgake neiusid, kes uudishimulikult laewatekil talitawaid wõeramaalasi silmitsewad. Seisatan, ja jään neiukeste jutujamist kuulama. Keegi üleslakitud juustega neiukene sõnab kawalasti silmi pilgutades:

„Ma arwan Anni, sa tahad sellele pikale Inglismannile külge lüüa?“ Arwad, et ma ei näind, kui sa talle „glaskisid“ tegid?“

„Muidugi, Marie, igatahes ennemini, kui kilulinna poistele. Kas Tallinnas ka mõned poisid on?! Pfui — aga näe Inglismannid, — sa heldekene, korralt teine asil! Tal on ikka julgust, haridust, ilu ja — raha, ning oskab igatahes paremini ameseerida, kui Tallinna poisid . . .“

„Sul wõib õigus olla . . . Näe, sealt tulewad kaks tükki, tõesti toredad poisid. Läheme lõõme külge!“

Ja neiukesed libisewad kaealt kinni hoides laewameestega ühes sihis edasi. Edasi jõudes laseb teine neiu nagu kogemata taskurätiku maha kukkuda. Seda üles wõttes müksab ta nagu kogemata laewameeste külge:

„Partong, dsoni, gib Inglis matsh!“ ja naeratab ise seal juures kawalasti. Laewamehed naerawad ja räägiwad isekeskis midagi. Neiukesed wiskawad uuesti õnge wälja. „Hübsche Seemann, gom an, dshoni, shlöpum!“ „Komm schlafen!“ kõlawad neiu poolt hüüded ja asutakse isegi kae alt kinni. Kõik oleks kõige paremas korras olnud, laewamehed näisiwad neiu dele kõige paremini meeldiwat, kui mitte teine laewameestest korraga selges Eesti keeles: „Anni, wara alles magama minna! . . .“ ütelnud poleks . . .

„Pfui, kuradi matsipoisid!“ kõlas wihane kiljatus neiu huultelt ja lühike, kuid palju töotaw sõpruseside „ilusate Inglismannidega“ oli lõpetud.

Jah, poisid ja prohvetid pole armsad omal maal!

J a s k a.

Toimetusele tulnud kirjad.

Armas Mats!

Mia tahtsi siu õige üts weidike pallelda, ole nii ää ja pane sii kiri sinna massinde wahela ja lase timä sinna papre pääle ära trükki. Mia sai puul kogemata täädä, et sa ollid ütelnud: „Tallinna plikadele“ tuleb üts uus saadetus kawaliire, mille üle ka miinuka tütriklatse wäega rõõmsa ommawa, eest neil om kah wesi

ahju alla tullu. Na käiwä üts üte alla sinna päaliina, et täädä saada, kudas sääl elu om, ja ehk saaks endale kah mõne ülejäanu kawaleri. Nimä mõtlewa nüüd palwekirja kokku säadi, et „Tallinna plikadelt“ ka endile osa paluda. Neil om peris äda käen, sest na käiwä poistele peris wägisi pääle, et üks ära wõtas ja wanatütriku nimest walla saas. Miu säimawa igä üts ike tummas ja puualus, et mull kõne andi ei ole ja nendega ütewiisi lobiseda ei saa. Selle jaos ole ma ka üte laulu leidnu, mes sedawiisi käib:

Ma igal pool saan sõimata

Et ika tummaks jään

Ja omal tummal olekul

Ma neidel tuska teen:

Kuid warsti lähen kuhugi,

Siis tuumakamat teen

Ja kaardimängijatega

Õöd läbi „muskat“ löön.

Kui suure „muska“ wõidan ma,

Siis ostan määret, ja —

Siis selle ime määrega

Wõiks wõida lõuge ma:

Siis jahwataks nad sõnasi

Wast wälja rohkesti

See lahutaks ehk tusast meelt

Siis neidel tublisti.

Seda äadmiild ei jüwwa mia küll siin kõkke üles panna, mes tu siu sõnum miinuka tütriklaste siän äratäs. Mia sai kogemata ühe säändre tütriklatsega tüttawas, kes ka sääl päaliinan om käinu ja timä reis läts alwaste, selleperäst ikeb tema nüüd üte alati. Mia sai timä jaos kah ühe laulu. See om säände:

Oh sina wäikene wesisilma neiu

Ei sind kaisuta üksegi peiu.

Küll oled sina Tallinnas ja Tartus ka käind

Ja mõndagi peidu ilmapeal näind.

Ei kasu too sinule to ei see

Waid wõtab ainuld wälja silmast wee.

Küll katsud sina ühte ja katsud sina teist

Kuid kasu pole sinule ühestki neist

Nad naerwad ja pilkawad pealegi weel

Ja kurwaks läheb minul siis tahtmata meel.

Sa jooksed nende järel, ilma et isegi ma teaks

Mis ütewad nemad sulle järele kena weaks.

Mull om aiga ka weidike wähe poole, sel-leperast piä nüüd lõpetama.

Sii lugu om kirja pantu Tartu ehk Jurewa maal, N. kibkonnann, M. wallan ja R. mõisan, kes kärblastega wõstu tüüd tetäs. Sääl wõetas üte kõrraga pallu kätte, a walmis tetäs wäega weedi.

Sii tütriklats, kellega mia tutwas sai, om mõisa ärra tüttär A. ja ärra nimi om O.

Mia soowi hüwa jällenagemist.

Kõge austusega Tuubri Ants.

Aulik Mats!

Ärge pange pahas, et teid tüliteme tule oma väikse kirjage. Ma tahtse tee käest nõu küside. Ennepi mittu kõrda trehwäsi ma ajalehen lugeme, et Ameerikan kaswas üits suur sipull, mis me maalt peri olewed. Ei ole enämp äste meelen mis peräst temäst kirotedi ajalehen. Wast oleti kuuldunu, mis temäst peräst sai, kas omma ameeriklase temä suppi sisse wai eeringe manu ära pruukunu. — Ääkene kül, aga nüüt om piaaigu sääntesama sipull Walgan ütten suuren kantselei aian kasume nakanu. Ja kaswas nii lihawede ja uhkede, et ei tihka ommi alampide pääle süllätegi. Kõwere wärrege kepi nõjal, katte ilma raamite klaasi taga ja toppelt lai jä kaliwei latwa kah. Temä sit küll nüit edimelt nii kaugede ei moio oma wihage, kui näet tu säält Ameerikast, aga peillate om kui perast suurempes ei lähä. Siski warjas põllagi ulga tõisi ümbre endä ärä. Te oleti sääll mehitse ja aia pidämise kursustele lähempel, wast tiiäti nõu anda, mis säänsidege tule tettä üle pää.

Jgatsusege oota te wastust.

Aupakuten Aadu.

Elu matematika.

Plus — see on naine hea kaasawaraga ja sõpradega, kes „suured ninad“ ja kelle abil hea ja sooja koha wõib saada.

Miinus — see on ämm, kes arwab, et sa teda tingimata armastad ja oma läheduses näha tahad.

Kaswatomisemärk — see on noor maja-sõber, kes su perekonda kaswatab (arwu poolest).

Jagamisemärk — see oled sa ise, sest et sind igaüks jagada püüab, nii et parem osa temale saaks. —y!

Juudi koolis.

Kooliõpetaja: „Aga, Schmulke ja Aruntshik, teil on pesu seljas nii must nagu wenelase saapasäär! . . . Et te homme, enne kui kooli tulete, pesu ära wahetate — muidu läheb halwasti!“

Teisel päewal.

„Aga, Schmulke ja Aruntshik! Miks te pesu ei wahetanud. Mis ma ütlesin teile eila? Olete ära unustanud? . . . Ma panen teid nurka!“

Schmulke: „Aga kooliõpetaja erra, meie olep ju see pesu wahetand“ — minu särkit olep nüüd Aruntshiku selgas ja Aruntshiku särkit olep minu selgas! . . . —y!

Kadriorus.

Pingil istub laiakübaraga neiu. Keegi noomees tuleb ja istub teisele pingiotsale. Ta silmitseb tükk aega neitut. See meeldib talle, ja ta tahab juttu alustada. Mõtleb ja kaalub tükk aega ja sõnab siis wiimaks waimustatult:

„O, missugune öö! . . . missugune öö! . . . Kui palju üks niisugune öö wäärt on!“

„Kakskümmend wiis marka!“, sõnab neiu ja nihutab end lähemale. —y!

Päewapiltniku juures.

Päewapildiärisse astub paks samagonni wabrikandi proua oma väikese pojaga sisse ja tahab endid üles wõtta lasta.

„Palju see maksma tuleb, kui mind pojaga ühe pildi peale üles wõtta?“

„Kakskümmend rubla tosin!“

„No, ega ma wõi nii kaua oodata, kuni ma tosina saan! . . . Wõtke ikka praegu see ükski üles?“

„Te saite walesti aru! . . . Tosin pilta maksab kakskümmend marka!“

„Kuradi kallis! . . . Mu sõbranna ütles, et ta maksnud kõigest kaksteist rubla . . .“

„Ja, ta oli ka üksinda, teil on aga poeg kah!“

„Ah so! . . . No pole wiga, ma wõtan poja sülle ja siis ta ruumi ei raiska!“

Loogikalik.

Kaebealune: „Herra kohtunik, ma wõin oma wabanduseks ütelda, et ma täiesti süüta olen!“

Kohtunik: Seda wõib igaüks ütelda!“

Kaebealune: „No olge siis nii lahked ja ütelge ka teie seda!“

Pole wõimalik.

„Sa oled mul, poiss, küll üks lurjus, seda ma sulle ütlen! Sa teenid kaunis kena raha, kuid ühtegi kopikut ei pane sa mustapäewade jaoks warjule!“

„No, kudas ma seda teha saan, kui mul ainult margad ja pennid on?“

Diplomat.

„Wabandage, ma ei taha teiega pikemat juttu ajada!“

„Minge edasi — ma uulitsatutwustest lugu ei pea!“

„Aga wabandage, siin ei ole ju sugugi uulits — see on Kaarli kiriku promenaad!“

Sõduritest.

„Meie Mats“

Palume teie auwäärt naljalehes järgnewatele ridadele ruumi lubada:

Kolm parunit üle tulnud Landeswehri wäeosast; soowivad weel järelejäänud kartuli wabariigi parunipreilidega kirjawahetust.

Parun Fulff, krahw Maade ja parun Meindorf.

Wene-Saksa monarhism ja piiririikide liit.

Bermont: „Ai, armas Goltz... see üleronimine, palju raskem olema, kui ma seda omale ettekujutama!.

Kontsert büroo „LYRA“.

Tallinnas, Waksali puistee nr. 14, krt. 2.

Wõtab tellimisi vastu ja muretseb:

Näitemängud, sooloettekanded, laulude tõlked, naljalaulude tekstid (soovi peale ja valmis), orkestrerimist, komponeerimist ja muud töid sellel alal.

Suur valmis naljalaulude kogu nootidega klaveri ja orkestri jaoks.

Wäljamaalt muretseb noofisid, mänguriistu, üksikult ja kogu orkestrite jaoks.

Wõtab mänguriistu müümiseks komisjoni peale.

Maa seltsidele suur abi ja tugi eeskawa korraldamises.

Tellimise peale: Katkendid ja soololaulud Eesti sõnadega moodsatest operetidest -- klaveri ja laulu noodiga.

Kõige muu üle büroost lähemalt.

Wastuse jaoks: kirjamark.

Juhatuses kõnetunnid: kella 3—6 p. l. Juhatus.

Järgmine „Meie Mats“, nr. 36 ilmub laupäeval, 25. oktoobril.